

емата „Нощ“ е действително *преходна* творба: вратата загубва първичната си, еднозначна функция на преодолимо препятствие, заменена от символичния образ *камина*, тя добива нови значения – принудителна инициация, разкриване на друг, невидим, но същностен свят, утаен под повърхността на ежедневното битие. Поради това, освен че дублира образа *врата*, *камината* в „Нощ“ развива и други значения, отправящи към знака и символа *бездна* у Яворов. В поемата „Нощ“ е интригуваща изличената семантика на *прозореца*. Недвусмислено обявен за *мъглив* и *тъмен*, той на практика се явява отрицание на всякакъв хоризонт: „По вечерния здрач, далеко / блуждае поглед. По небето, / разгонени от буйни вихри, / в безреда облаците бягат...“; „През тъмния прозорец, небето облачно се вижда; / Едва се мярна там звезда / и пак заслонена изчезна.“ Предпочитаме цитати от журналния вариант на „Нощ“, понеже смятаме, че те много по-красноречиво изясняват етимологията на *прозореца*: „На ръка, / в безсилие възлегнат – гледам, / в прозореца мъглив...“ Субектът не е *до прозореца* – състояние, изрично подчертано във „В часа на синята мъгла“ – т.е. той в никакъв случай не може да бъде наречен *субект-прозорец* – изрично акцентуваното му безсилие го отдалечава от *прозореца*, отнемайки хоризонтите, а заедно с тях и възможността да „интериоризира екстериора“ (П. Петров).

Поемата „Нощ“ действително задава, макар и в динамично-неуталожени форми, метафизичния – недостъпен и безпролучен – свят на Яворов. Свят, в който субектът неудържимо е въввлечен и от който отново с бясна неудържимост изпада: всъщност предметността на „Нощ“ е призвана да фиксира затворената, изцяло съсредоточена в себе си субективност. Но също и субективността, неспособна да се затвори в своята недосегаемост.

Отново имаме предвид съкратен отрязък от поемата, публикуван в сп. „Мисъл“, изключително значещ за етимологията на Яворовото метафизично пространство: